modePREGÀRIA

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohèlet 3, 1)
1r diumenge d'Advent 2026 – Núm. 3883

Porteria

Avui busco el racó que més m'ajudi a esperar, com pugui ser la sala d'espera d'una visita mèdica, o d'una entrevista de feina, o l'espera a la mateixa andana del metro. Mentre m'assec al meu racó d'espera, m'adono de com busco omplir el temps mentre espero: quines distraccions m'ocupen, quin delit em mou, amb quina inquietud o serenor espero.

Així estant, m'imagino en l'escenari d'espera per excel·lència, em disposo a situar-me en "mode porteria". M'imagino fent aquest rol a l'edifici de l'escala on visc, a la porteria de l'escola, a la del centre de menors, a la porteria del centre penitenciari, o bé al casal social del barri. Em trobo en la funció de vetllar pel que passa a les portes d'entrada i sortida. Així, puc disposar-m'hi aguaitant per on em pot venir la jugada, o ensopint-me en les llargues hores de monotonia. Una funció on el temps d'espera és vital. Amb tot, una espera ben activa, no fos cas que em colessin un gol; amb la mateixa disposició per atendre tant l'ensurt d'un avís d'incendi, com disposar-me a rebre un feix de publicitat pel bloc.

Enfoco la meva atenció a cada moviment. Estic atenta a la jugada que em cola un gol, al posat encongit i capgirat de qui entra, o a la càrrega feixuga de qui surt amb mans i espatlles carregat, o bé la mirada plorasa de qui amaga el seu rostre sota un gest simulat, o el que ja no sap com sostenir la seva vida, tot i tenir-ho tot. Descobreixo rostres desesperançats. En aquest rol de porteria que se m'encarrega, vetllo tots els moments: a mitjanit, al cant del gall, a la matinada, als 3 minuts d'acabar el partit, mentre surto uns minuts per agafar un glop d'aigua, quan atenc una trucada o em distrec amb l'aplicació del mòbil, mentre m'entretinc en les xarxes per fer-me visible… en un o altre distractor, em perdo la visibilitat del que s'esdevé, de l'instant present. Se'm cola l'oportunitat d'aquell instant d'eternitat.

He estat convocada a aquest "mode" porteria. Cerco la invitació on se'm detallava l'encàrrec: Mc 13, 33-37. Recordant aquesta invitació, reprenc l'atenció present: *"Déu de l'univers, renoveu-nos. Feu-nos veure la claror de la vostra mirada i serem salvats"*. Em disposo a cercar esl ulls de mirada transparent, a retornar un bri d'esperança en els qui transiten per la porteria. Amb quin gest, per petit que sigui, puc oferir aquesta mirada? Ocasió per tal que en un subtil gest del rostre, de la mirada, pugui transmetre en qui tinc posada la meva esperança, a qui m'enduc de company de porrteria.

"Despiértame"
Cristóbal Fones

"L'esperança no és la convicció que les coses sortiran bé, sinó la certesa que les coses tenen sentit, independentment del resultat final". *(Vaclav Havel)*

En el Parenostre d'avui demano restar ben desperta a l'encàrrec de porteria, per trobar el gest, la mirada, l'encaixada de braços… que nodreixin del Teu Sentit, Senyor, en els moments de desesperança d'aquest món.

Marta Burguet i Arfelis